

EDITORIAL

Moartea unui Editor

In decembrie 1989 vacanta de iarna a studentilor a venit mai devreme. Dar asta nu din cauza din cauza iubirii pe care o aveau autoritatile fata de sarbatoarea Craciunului, ci pentru a evita declansarea unor tulburari de strada, care erau asteptate de guvernul ceausist, in marele centru universitar Iasi. In oras fusese interzisa circulatia in grupuri mai mari de doua persoane, iar in centru – Piata Unirii, dis de dimineata, se plimbau doar echipe de cite doi militieni.

De obicei, in apropierea sarbatorilor, comunistii bagau in magazine spre vinzare portocale si banane, dar in 1989, la Iasi, n-au facut asta. Cu toate acestea, inca de la inceputul lunii decembrie aveam in nari senzatia unui miros persistent de portocale pe care nu puteam sa mi-l explic. Senzatia avea sa devina reala mai devreme decit speram.

Asteptam cu totii, cu infigurare o schimbare in bine a vietii noastre care nu mai venea. Teroarea, pe care regimul lui Ceausescu, o imprima in viata oamenilor prin ,aparatul de partid' si ,de stat' (militie si securitate) atingea cote maxime. Spre exemplu, din treizeci de colegi care eram in grupa de studenti la facultate, zece erau turnatori la securitate. Nu prea mai aveai curajul sa spui nimic de fata cu ceilalti, iar daca spuneai, incepeai pe urma sa te gindesti daca ai vorbit de fata cu cine nu trebuie.

Si totusi schimbarea a inceput, dar nu de unde se astepta Ceausescu, ci din celalalt capat de tara, intr-un alt mare centru universitar, Timisoara.

Fiind deci deja in vacanta, joi dimineata, 21 decembrie 1989, m-am dus cu sotia mea Alice-Antonela la niste prieteni sa vedem la televizor marele miting organizat de oamenii lui Ceausescu pentru a condamna inceputul de revolutie de la Timisoara. Din fericire pentru noi, mitingul pro-comunist a degenerat aprinzind flacara revolutiei si la Bucuresti. In momentul in care carul de reportaj al Televiziunii Romane a inceput sa se miste puternic sub presiunea demonstrantilor am sarit toti in picioare si am strigat: „A inceput!”. Ne-am luat in graba hainele de strada si ne-am indreptat spre Piata Unirii sperind sa participam si noi la inceperea revolutiei la Iasi. Ajungind acolo, am avut parte de o surpriza neplacuta, in piata nu era nimeni, nici macar militienii care defilau cite doi in zilele trecute. Dupa ce am asteptat pret de aproape o ora in acelasi decor pustiu, am realizat ca ceva nu merge deloc bine si ne-am despartit de cei doi prieteni indreptindu-ne ingrijorati spre casele noastre.

In acea dupa-amiaza si noaptea am ascultat infricosati, la postul de radio Europa Libera, desfasurarea evenimentelor singeroase de la hotelul Intercontinental din Bucuresti. Ulterior, dupa revolutie, am aflat de ce pericol am scapat in ziua de 21 decembrie. La demisolurile hotelului Traian si a

magazinelor din Piata Unirii erau instalate cuiburi de mitraliera cu oameni care aveau ordin sa traga in cazul unor evenimente gen Timisoara si Bucuresti.

In mod evident, in tot timpul care a trecut de atunci a fost recunoscator celor ce si-au sacrificat vietile pentru a ne reda noua, ceilalti romani, cel mai mare dar care il primeste omul de la Dumnezeu – libertatea. Trebuie sa amintesc aici ca toti oamenii care au iesit in strada in decembrie 1989 nu strigau cerind de mincare, desi magazinele alimentare erau goale, si nici nu cereau caldura in case, desi peste tot iarna era groaznic de frig din cauza economiilor impuse la combustibili de Ceausescu, ci toti strigau intr-un singur glas – Li-ber-ta-te, Li-ber-ta-te! In tot timpul care a trecut de atunci m-am considerat dator sa strig, pentru ca a spune a apara ar fi prea mult, in sprijinul pastrarii acelei libertati cistigate atat de greu si cu mare varsare de sange.

Pina la urma comunismul este rau prin aceea ca incearca sa-l scoata pe Dumnezeu din societate si sa-l inlocuiasca cu oameni, sa inlocuiasca Teologia si Religia cu Stiinta, intr-un cuvint sa-l transforme pe Dumnezeu in Deus ex machina. Iar prin asta, comunismul ii lipseste pe oameni de cel mai mare dar al lui Dumnezeu, libertatea de a alege pentru ei, de liberul arbitru, de libertatea de a spera in mintuire.

Spre deosebire de sotia mea Alice, pina la revolutie am fost un ateu, crescut ca atare in spiritul epocii respective. Dramatismul si tragismul evenimentelor din 1989 m-au afectat inasa profund si in ianuarie 1990 am avut un vis in care il vedeam pe Domnul Iisus Hristos venind dinspre apus pe norii cerului si cerind fiecaruia in parte si tuturor impreuna: „Nu va mai omoriti intre voi.” Atunci nu am inteles semnificatia profunda a acelui vis dar desfasurarea ulterioara a vietii mele a scos la iveala sensul cuvintelor lui Hristos. Privind retrospectiv imi dau seama ca am incercat in permanenta sa fac poduri intre oameni care sa-i faca sa se cunoasca, sa nu se mai urasca, sa se respecte unii pe altii si sa-si respecte reciproc valorile iar la limita sa nu se mai omoare intre ei. Iar sotia mea Alice, cea pe care am cunoscut-o, a fost alaturi de mine in toata aceasta munca.

Ea a fost cea care dupa ce a asteptat sa ma conving de puterea credintei si a lui Dumnezeu, m-a invatat sa fiu un crestin practicant, sprijinindu-ma in tot ceea ce am incercat sa fac intru Domnul, iar *European Journal of Science & Theology* este probabil tot ce am incercat a face mai bine spre pace si slava lui Dumnezeu inaintea oamenilor. Si am facut asta riscandu-mi pina la sacrificiu cariera si ce-i mai rau, asa cum scriam in editorialul din iunie (*Eur. J. Sci. Theol.*, 6(2) (2010) 1), riscind siguranta si sanatatea familiei mele.

Ea m-a incurajat sa continui in momentele in care, in 2007-2008, mi s-a spus, inclusiv de la Politia romana, sa inchei publicarea EJST si sa ma adresez SRI-ului deoarece deranjeaza statul si Biserica – care este o institutie transfrontaliera mi s-a spus din nou! Ea a platit de multe ori din salariul ei tiparirea si expedierea numerelor revistei. Iar in sfirsit a platit si pretul cel mare si ultim – viata – pentru a fi foat alaturi de mine in aceasta incercare maxima a vietii noastre – Stiinta si Teologie.

Alice-Antonela Rusu (1965-2010)

Fericiti facatorii de pace caci aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Romanii au o vorba: „Dumnezeu te amana dar nu te uita”, si dupa douazeci de ani si-a adus aminte ca noi ar fi trebuit sa murim in Piata Unirii in decembrie 1989 si a implinit aceasta pentru Alice prin lucrarea perversa a celor care atunci protejau statul comunist si pe Ceasusesc iar acum ,apara’ valorile democratiei, atunci turnau la securitate iar acum toarna la SRI sau cui plateste mai bine. Au facut asta apelind la cele mai abjecte si josnice umilinte trecind de la persecutie in societate la otravire, manipulare psihica, viol si in final crima.

Cei care au facut asta sint cei care si-au vindut tara, copiii, fratii, aproapele si pe Hristos pentru 30 de arginti. Sint cei care au aminat legea lustratiei cel mai mult in Europe post-comunista. Sint cei ale caror dosare de securitate ,s-au pierdut’ la Revolutie iar acum sint stilpii societatii. O societate construita pe minciuna, jaf, nedreptate si crime. O societate inaltata pe gunoaie si mocirle si care are exact atata stabilitate cita are si fundatia si stilpii ei inaintea lui Dumnezeu!

Caci spune Domnul “ei, întocmai ca Adam, au călcat legământul Meu, au căzut de la credință. Galaadul este o cetate de răufăcători, plină de urme de sânge. Ca și tâlharii din locuri ascunse, o ceată de preoți săvârșesc ucideri pe drumul spre Sichem - ei au făcut lucruri de ocară. În Betel am văzut lucruri înspăimântătoare; desfrânarea lui Efraim și întinarea lui Israel.” (Osea, 6.7-10).

Biserica este intrarea in Impărăția cerurilor. Iar împărăția cerurilor este asemenea „omului care a semănat sămânță bună în țarina sa. Dar pe când oamenii dormeau, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină printre grâu și s-a dus. Iar dacă a crescut paiul și a făcut rod, atunci s-a arătat și neghina. Venind slugile stăpânului casei, i-au zis: Doamne, n-ai semănat tu, oare, sămânță bună în țarina ta? De unde dar are neghină? Iar el le-a răspuns: Un om vrăjmaș a făcut aceasta. Slugile i-au zis: Voiești deci să ne ducem și s-o plivim? El însă a zis: Nu, ca nu cumva, plivind neghina, să smulgeți odată cu ea și grâul. Lăsați să crească împreună și grâul și neghina, până la seceriș, și la vremea secerișului voi zice secerătorilor: Pliviți întâi neghina și legați-o în snopi ca s-o ardem, iar grâul adunați-l în jitnița mea.”(Matei, 13. 24-30) Deci pe unde a intrat vrajmasul in imparatie?

Dupa patruzeci de zile de potop, Dumnezeu si-a renoit legamintul sau cu oamenii prin doi soli trimisi lui Noe, porumbita care aducea in cioc o ramurica de maslin ca semn al pacii si al promisiunii intr-un Pamant sigur si roditor, si curcubeul ca semn al iertarii din prea marea sa milostivire fata de neamul omenesc. Ce ar fi facut inasa Dumnezeu oamenilor daca Noe ar fi taiat porumbelul, sa zicem pentru a-l minca, in loc sa se bucure de vestea cea buna? Noi, romanii, avem marele ‚talent‘ de a ne vinde ieftin valorile, iar ce-i mai grav de a omori mesagerii care aduc vesti bune si de aprecia pe cei care mint mai frumos.

Dupa patruzeci de ani ce comunism, Dumnezeu dat Romaniei precum lui Noe, in simpatia intregii lumi, o sansa de a-si construi un drum nou curat si desprins de toata mizeria trecutului. Dar prin ce se intimpla in ultimii douazeci de ani, poporul roman a dovedit, din nefericire, ca cei patruzeci de ani de comunism nu au venit peste tara din intimplare iar Ceausescu nu a purtat singur vina acestor ani.

In predica sa „Pocaiti-va ca s-a apropiat Imparatia cerurilor” (Matei 3. 2), Sfintul Ioan Botezatorul cerea schimbarea vietii, intoarcerea la Dumnezeu si impacarea (facerea pacii) cu El, pentru a primi viata noua pe care o aduce Imparatia lui Hristos. Pentru toti cei care au respins aceasta sansa a impacarii cu Dumnezeu le spun „Pregatiti-va ca s-a apropiat vremea secerisului”.

Pentru toate eforturile facute de la fondarea EJST si pina la moartea sa, am decis sa pastrez numele Editorului Alice-Antonela Rusu in lista echipei editoriale atata timp cit voi mai trai si eu.

Inchei cu aceste cuvinte ale Mintuitorului din predica de pe munte: „Fericitii facatorii de pace caci aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema”.

Fericita sa fii Alice!

Dr. Iulian Rusu